

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (thans:
de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Middelburg, van 25 augustus 2011 in zaak nr. 10/10377 in het geding
tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 16 maart 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie (lees: de minister van Justitie) een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 augustus 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. De minister klaagt in de enige grief onder meer dat de rechtbank, door te overwegen dat hij ten onrechte geen nader advies heeft gevraagd aan het bureau Documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst over de authenticiteit van de brief van de Nepalese Communistische partij van 18 januari 2006, heeft miskend dat het de eigen verantwoordelijkheid is van de vreemdeling om de authenticiteit van die brief aan te tonen en dat, nu hij daarin niet geslaagd is, die brief niet als nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid kan worden aangemerkt.

2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere

besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een - hernieuwde - toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

4. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 17 januari 2011 in zaak nr. 201011068/1/V2, www.raadvanstate.nl) dient de rechter direct - dat wil zeggen ter bepaling van de vraag of hij het besluit van gelijke strekking kan toetsen - en ambtshalve - dat wil zeggen los van de standpunten van partijen - te beoordelen of de vreemdeling nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangetoond. Evenzeer volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraken van 3 september 2004 in zaak nr. 200404726/1, JV 2004/410, en 15 januari 2010 in zaak nr. 200906215/1/V2, www.raadvanstate.nl) is het aan de vreemdeling om in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te stellen en aan te tonen.

5. Eerder is bij besluit van 19 april 2005 een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dat besluit is in rechte onaantastbaar. Het besluit van 16 maart 2010 is van gelijke strekking.

6. De vreemdeling heeft aan zijn opvolgende aanvraag onder meer een brief van de Nepalese Communistische partij van 18 januari 2006 ten grondslag gelegd. Volgens het Verslag van Onderzoek van het bureau Documenten van 14 april 2009 is de brief waarschijnlijk niet echt.

7. De rechtbank heeft overwogen dat naar haar oordeel gerede twijfel mogelijk is over het door bureau Documenten verrichte onderzoek. De minister kan daarom niet met een enkele verwijzing naar de deskundigheid van het bureau Documenten voldoen aan zijn vergewisplicht. Het had op de weg van de minister gelegen om naar aanleiding van de door de vreemdeling geuite twijfels nader advies te vragen aan het bureau Documenten. Door dit na te laten heeft de minister niet voldaan aan de op hem rustende vergewisplicht en aldus gehandeld in strijd met het in artikel 3:2 van de Awb neergelegde zorgvuldigheidsvereiste, aldus de rechtbank.

8. De rechtbank heeft de onder 2 tot en met 4 omschreven beoordeling niet op juiste wijze verricht. Zij diende immers zelfstandig te beoordelen of de vreemdeling nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangetoond, derhalve of de vreemdeling in de bestuurlijke fase heeft aangetoond dat de brief van de Nepalese Communistische partij van 18 januari 2006 authentiek is. Of de minister heeft voldaan aan zijn vergewisplicht stond niet ter beoordeling van de rechtbank.

De grief slaagt reeds hierom.

9. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, wordt overwogen dat, nu de vreemdeling de authenticiteit van de brief van 18 januari 2006 niet heeft aangetoond en in hetgeen hij overigens heeft aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen, zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en hij voorts niet heeft aangevoerd dat het hier gaat om een geval als omschreven in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, voor rechterlijke toetsing van het besluit van 16 maart 2010 geen plaats is. Het beroep dient reeds hierom ongegrond te worden verklaard.

10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 25 augustus 2011 in zaak nr. 10/10377;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

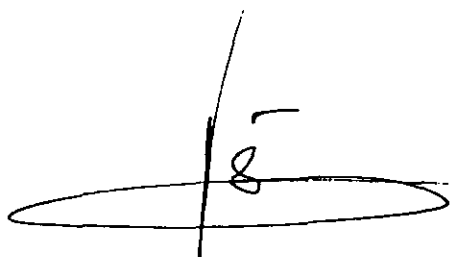
w.g. De Groot
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 september 2012

210.

Verzonden: 13 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser